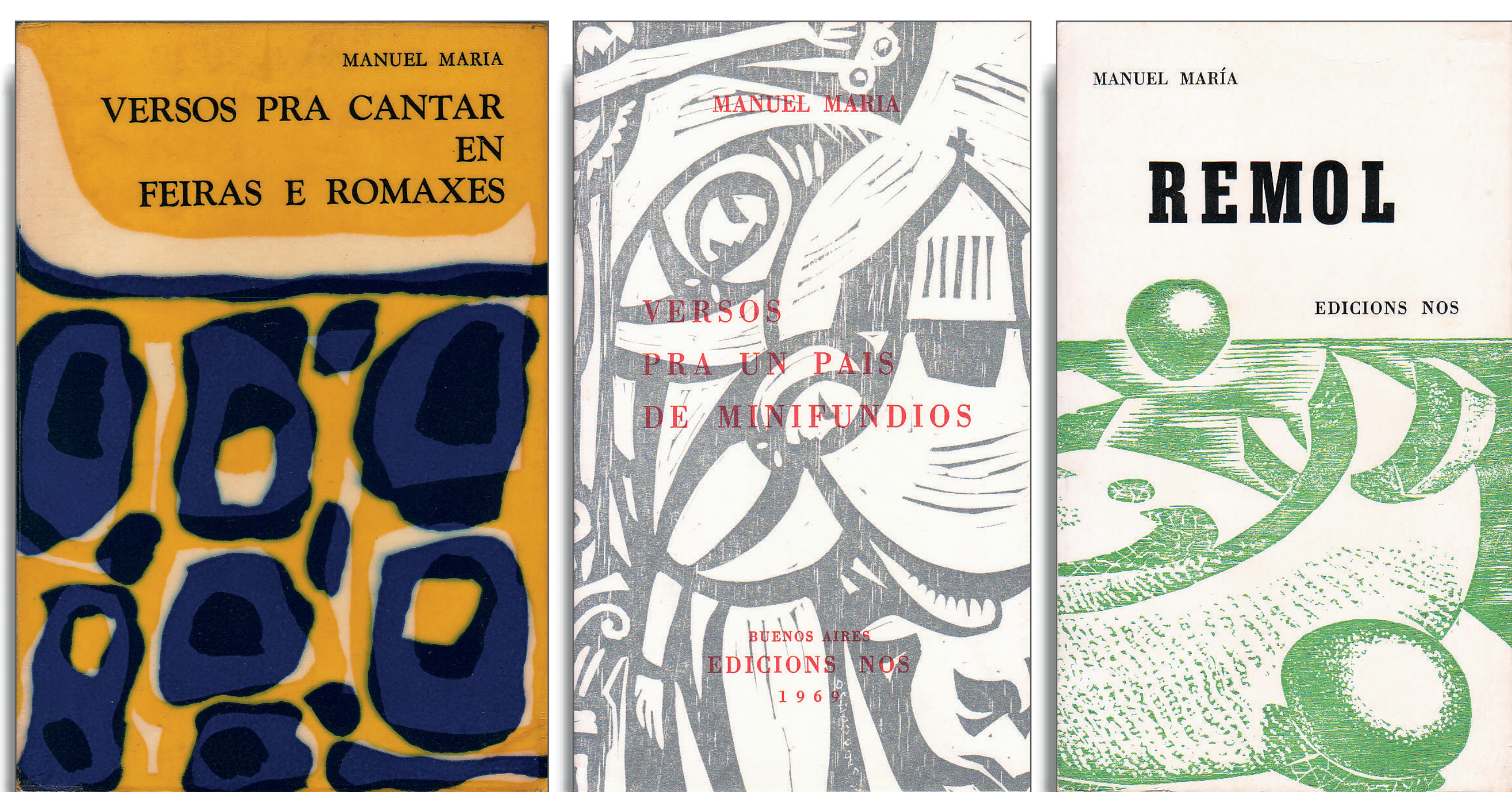

UN PASO MÁIS: GALIZA É A MIÑA PATRIA

“...Por Galiza ten verdadeiro sentido a nosa vida”

Logo de fundarse a Unión do Povo Galego (UPG) o 25 de xullo de 1964, Manuel María formou parte dela inmediatamente xunto coa súa muller Saleta Goi. A identificación coa terra-natureza, sempre presente na súa poesía, vai ceder protagonismo á identificación coa Patria (nación galega) até converterse no cronista literario do esforzo do pobo galego por tomar conciencia de si mesmo e dos seus intereses no tardofranquismo. A súa obra é, a cada paso máis, o eco poético do combate contra a colonización de Galiza, en defensa das clases populares e o seu dereito a viviren en paz e harmonía na propia Terra. A censura franquista non tolerou, loxicamente, a publicación de varios dos seus libros de poesía.

◀ Dos seis editados entre 1964 e 1970, tres fórono no exilio: Versos para un país de minifundios, Buenos Aires, 1969; Versos para cantar en feiras e romaxes, Buenos Aires, 1969; e Remol, Montevideo, 1970.

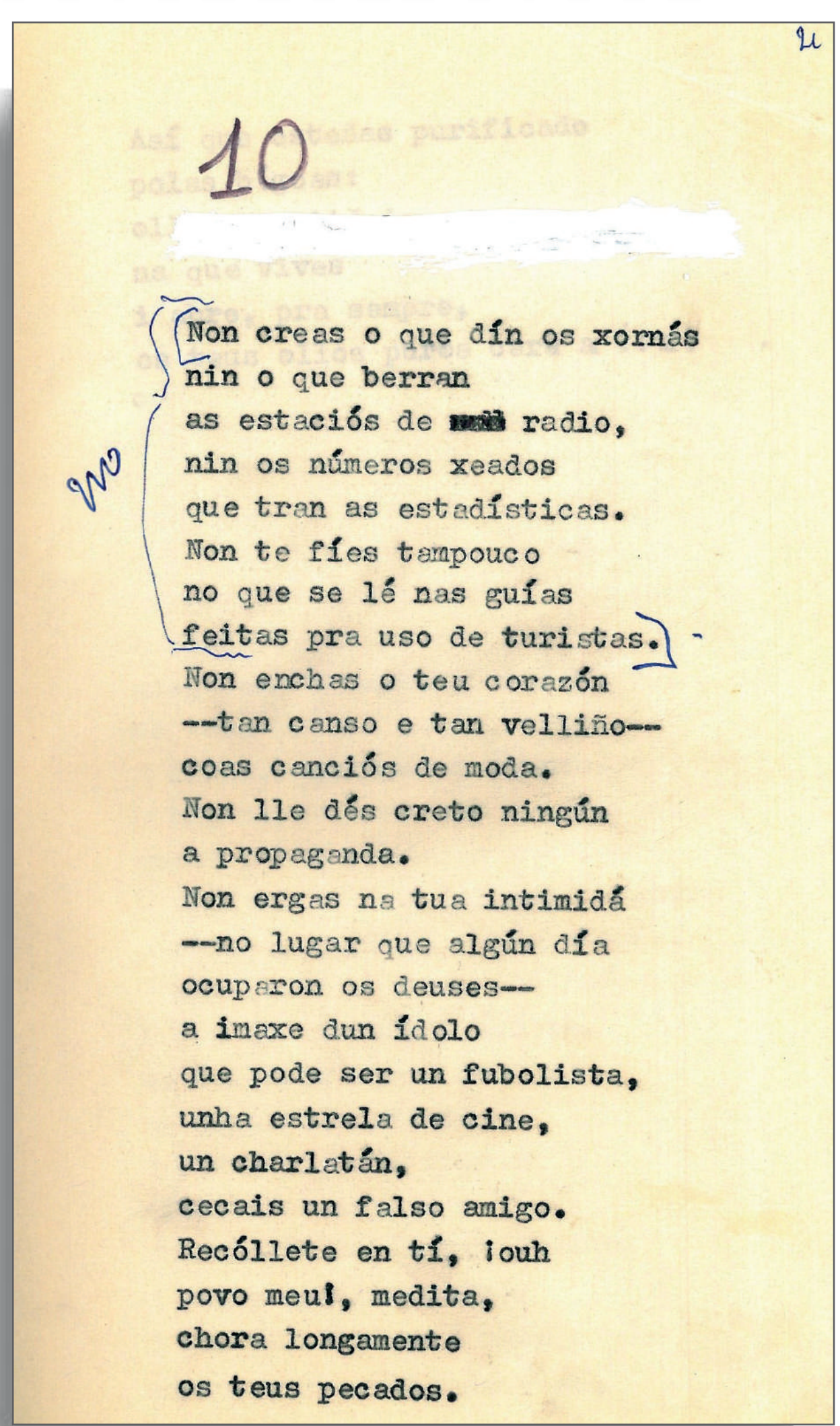
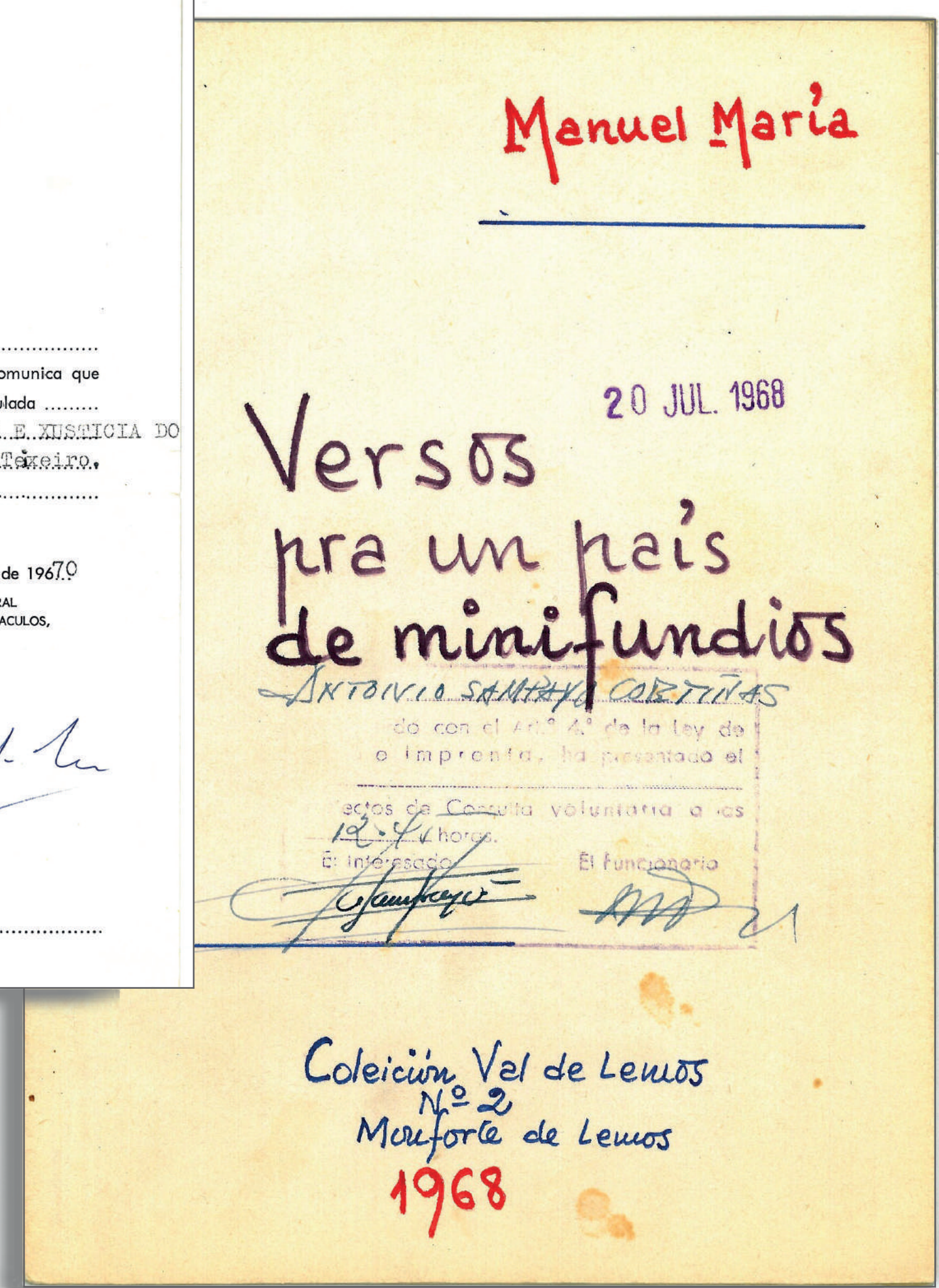
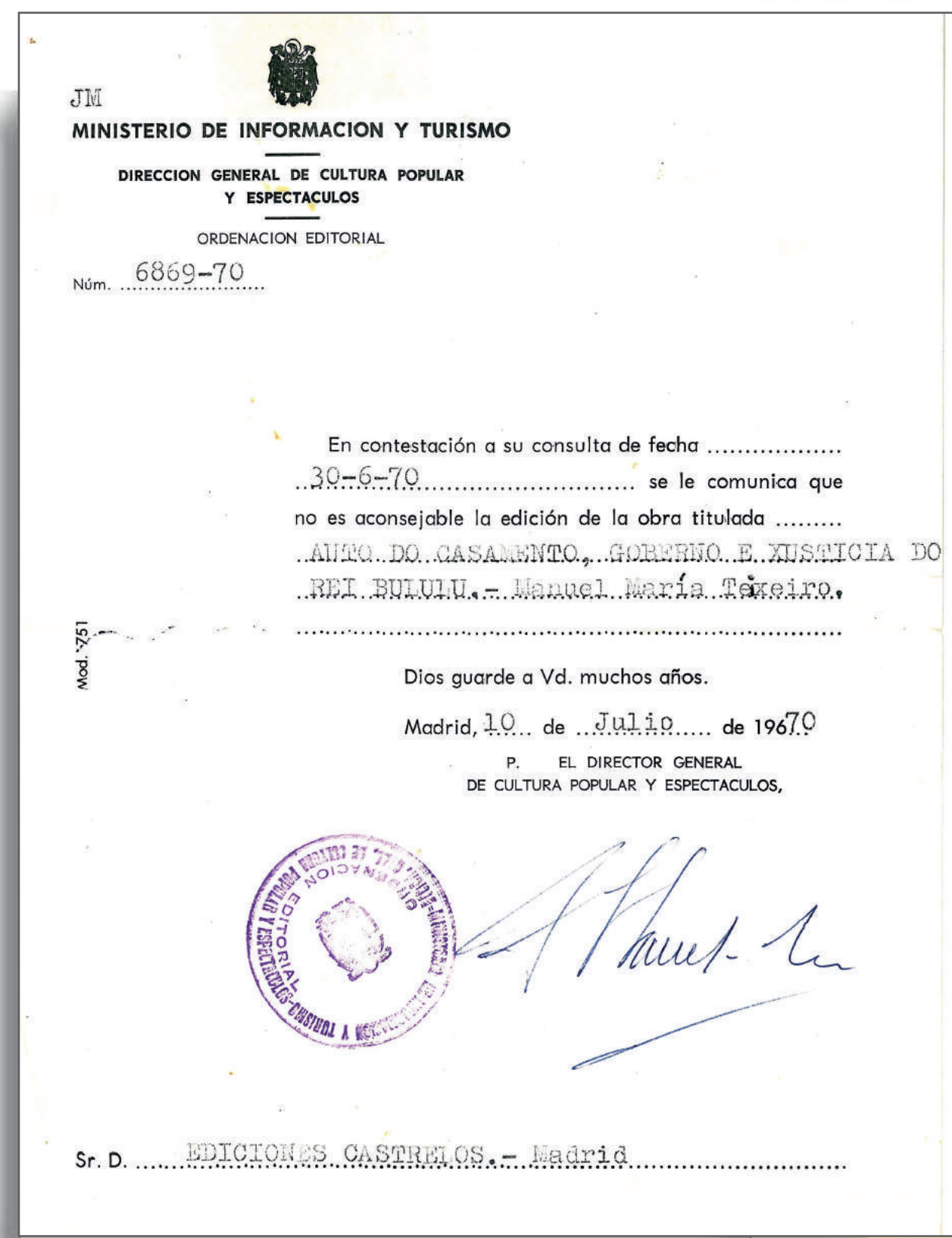
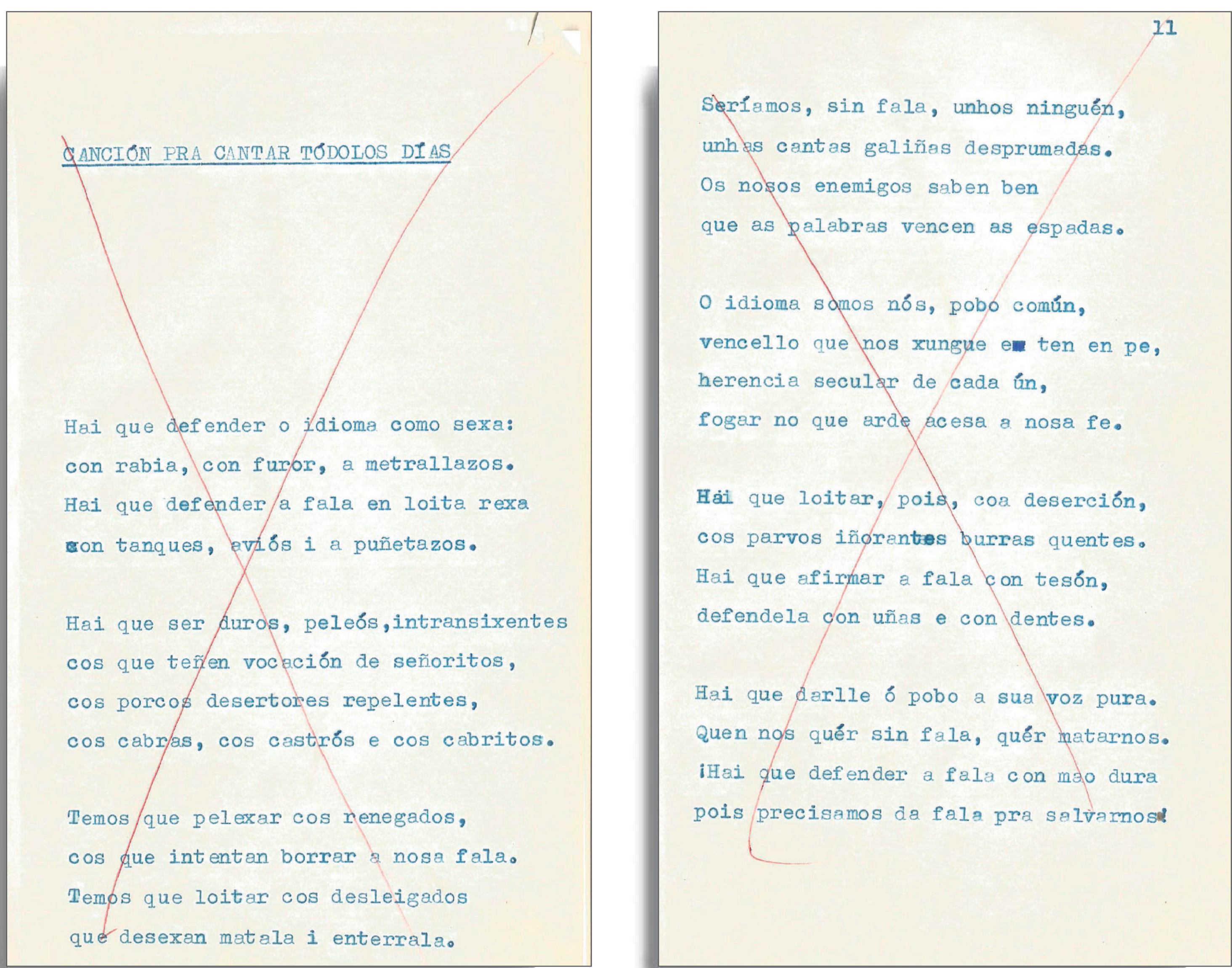

◀ Os outros tres editáronse na Galiza: Proba documental, 1968; Os soños na gaiola, tamén dese ano; e Canciós do lusco ao fusco, 1970.

Poema: "Lembranza do Cereixal"

(...)
Non sei se a vida trata ben ou mal
aos que foron pobres e sufridos
veciños do Cereixal.
Non sei se lembran tempos idos
e se levan ou non
no corazón
saudades e morriñas
destas terras pobriñas.
O único que sei
e adiviñei
deste lugar
é que del só se pode lembrar
o seu nome fermoso,
primoroso
e vexetal
no que canta a calandra e o pardal.

(Versos para cantar en feiras e romaxes, 1969)

▲ As obras publicadas en Galiza sufriron a mutilación da censura, como este poema dedicado ao idioma que abría Canciós do lusco ao fusco. Outras obras quedaban tan afectadas pola censura que Manuel María decidiu publicalas no exilio, como foi o caso de Versos para un país de minifundios. Outras foron directamente prohibidas.

Manuel María
Beleza, amor e compromiso